

ΜΗΤΡΥΙΑ

Διήγημα

Συνέχεια· ἴδε σελίδα 116.

Πόσον ὑπερήφανος τὴν συνώδευε καθ' ὁδόν, πῶς Ἀπέναντι ἐφαίνοτο ὁ εὐρύς διάδρομος μὲ βάθος χαιρετῶν μὲ μειδιάμα θριάμβου, ὡς ἂν ὁ κόσμος ἐγνώριζε δυνάμει τίνος θυσίας εἶχεν εἰς τὸ πλευρόν του μίαν νεάνίδα τόσον ὠραίαν, ἥδη μὲ τὸν πολλῶν γλυκύτερον σύνδεσμον τῆς στοργῆς! . . . Πόσον ἤρεμος ἀπῆρχετο μεθ' ἐκάστην πρὸς αὐτὴν συνομιλίαν, πόσον γαλήνιος κατεκλίνετο μετὰ τὴν συνήθη τῆς ἐσπέρας συναναστροφῆν! Μία ἀκόμη συμβουλή πολῦτιμος, ἐν ἀκόμῃ φίλτρον ἀνυπόκριτον καὶ ἀθῶον εἰς τὴν ζωὴν του. . . Καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἦνε εὐτυχῆς! Καὶ πῶς νὰ μὴ ἦνε;

Καὶ ἦτο μὲν ἀληθές ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας ταύτης ἀνφοδομήθη ἐπὶ ἐλπίδων ψευθειῶν, ἐπὶ ὀνείρων φροῦδων, ἐπὶ παθῶν ἐρριζωμένων, τὰ ὁποῖα ἀπέσπασε, συνετάραξε καὶ ἰσοπέδωσεν ἡ ἀμείλικτος πάλῃ. . . Ἦτο ἀληθές ὅτι, μεθ' ὄλην τὴν σημερινὴν γαλήνην, ὑπῆρχε μία κυρία Ἑλλιοτ φυλάττουσα ἀκόμῃ εἰς τὴν μνήμην τῆς τὰς παλαιάς του ἐξομολογήσεις καὶ τίς οἶδε πόσα σκεπτομένη. . . καὶ μία θεία Ἀναστασία μὴ ἐνοοῦσα νάποθάλῃ τὴν συνοφρῶσιν τῆς καὶ μουρμουρίζουσα ὡς ἐκ προκαταλήψεως ὅτι ἦτο πολὺ νέα ἡ νύμφη, πολὺ νέα. . . Ἦτο ἀληθές ὅτι ἡ Ἑρμινία ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν του ἐκείνην, ἐφ' ἣ τὴν ὥρα μετενοεῖ πολὺ, χωρὶς νάπαντήσῃ, χωρὶς νὰ ὑπαινιχθῇ κἀν περὶ αὐτῆς. . . ἀλλὰ τί πρὸς ταῦτα; Ἡ σύνεσις — ἔλεγε — θὰ κατεκρήμνιζεν εἰς τὸ βάθος τὰς μικρὰς ταύτας κηλίδας καὶ θὰ τὰς ἐξήλειφε βαθμηδόν, πρὶν ἤθελε προφθᾷσει καμμίᾳ ἐξ αὐτῶν νὰ παράσῃ πράγματα εἰς τὸ μέλλον, νὰ ἐπιδείξῃ τὴν σκανδαλωδὴ αὐτῆς ὄψιν.

Ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ ἐξώστου, στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὸ πανόραμα τῆς νυκτός. Διὰ τῆς ἀπέναντι ἐξωθύρας ἔβλεπεν ἐν τμήμα τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ, περιπλαισιούμενον μετὰ τῶν κροσσῶν τοῦ παραπετάσματος. Τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ ἐπιχρύσου πολυελαίου προσπίπτον ἐπὶ τῆς βυσσίνης ἐπιπλώσεως, προὐκάλει μεγαλοπρεπεῖς καὶ εὐαρέστους σελαγισμούς. Ἐφαίνοτο ἐν ἀνάκλιτρον στενὸν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο μία κυρία μεσηλιζὲς ἐν τῶν μέσῳ δύο κυρίων. Ὁ εἰς ἦτο ὁ πατὴρ του· ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ ὁ γλυκὺς ψίθυρος τῆς φωνῆς του καὶ ὁ ἦχος τοῦ παιδοῦ του γέλωτος. . . Εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν ἀπωτέρω ἐκάθητο ἡ θεία Ἀναστασία, τῆς ὁποίας τὴν ἀνεξήγητον φλυαρίαν, ἤκουεν ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος Ἀγαμέμνων Ζιβρᾶς, ἰστάμενος παρ' αὐτῆ ὑποκλινέστατα, μὲ τὸν διπλωματικὸν του μονύελον καὶ δύο κομβία ἐπὶ τοῦ στήθους, λάμποντα μακρόθεν. . . Εἰς τὸν βραχίονα ἐνὸς κυρίου περιεφέρετο ἡ ἀγαθὴ κυρία Ζιβρᾶ, πολὺ ἰσχνὴ καὶ πολὺ λευκὴ πάντοτε. . .

σκοτιζόμενον βαθμηδόν, μὲ δύο θύρας ἀντιμετώπους, μετὰ τῶν ὁποίων παρατηρεῖτο ζωηρὰ κατὰ τὰ διαλείμματα κυκλοφορία ἐν συνεχεῖ καὶ ἀντιθέτῳ ρεύματι. Καθηγηταί, ἀξιωματικοί, διπλωμάται, ὁ ἐκ συγγενῶν ὡς ἐπιτοπολὺ διαπρεπῆς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος. . . Οἱ κύριοι εἰσῆρχοντο εἰς τὸ καπνιστήριον· αἱ νεάνιδες μὲ ἀνοιτοχρόους στολάς, κομψαὶ καὶ σεμναὶ εἰς τοὺς βραχίονας τῶν χορευτῶν των, εἰσῆρχοντο εἰς τὸ κυλικεῖον. Μίαν στιγμὴν ἐφάνη ἐρχομένη καὶ ἡ Ἑρμινία κἀτι ψιθυρίσασα εἰς τὸν φραγκοφόρον ὑπηρετήν, τὸν ὁποῖον συνήνητησεν εἰς τὴν διάβασίν τῆς. Ἡ λευκὴ αὐτῆς ἐσθῆς δὲν ἦτο ἡ πλουσιωτέρα, ἀλλ' ἡ ἐπιβλητικωτέρα ὄλων· εὐθὺς ἐφαίνοτο ἡ βασίλισσα τοῦ οἴκου καὶ τοῦ χοροῦ. Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, περιεστοιχῆθη ὑπὸ ὀμίλου νέων κυρίων, προθύμων εἰς κολακείας καὶ φιλοφρονήσεις. Ὅποια εὐχαρὶς ἀφέλεια! Ὅποση εὐγένεια εἰς τὴν στάσιν τῆς, εἰς τὸ μειδιάμα τῆς, εἰς πᾶν κίνημά τῆς, εἰς πᾶσάν τῆς λέξιν! Μακρόθεν τὴν ἐθαύμαζεν ὁ Παῦλος· τὸ λευκὸν βρασιλιανὸν ῥιπίδιον, τὸ ὁποῖον ἀνεκίνει λαλοῦσα, ἐφαίνοτο ἀναψύχον καὶ αὐτόν. . . Καὶ τὸν ἠΰφραινεν ὁ θόρυβος τῆς ἐορτῆς, ὅστις ἐξεχύνετο, δονῶν ἑλαφρῶς τοὺς κροσσούς τοῦ παραπετάσματος. . . καὶ τὸν ἐμέθυεν ἡ εὐωδία τῶν ἀνθῶν, ἣν ἀνέπνεε μὲ τὴν δροσερὰν αὔραν τῆς νυκτός. . .

Μετ' ὀλίγον εἰσώρμησεν εἰς τὸν ἐξώστην ἡ μικρὰ Ἀνθή, χαρίεσσα, γελαστὴ ὑπὸ βραχύτατον ῥοδόχρουν ἔνδυμα, μὲ τὴν ὀλόμαυρον κόμην χυμένην ἐπὶ τῶν ὤμων.

«Μπα! ἐδῶ εἶσαι, καλὲ Παῦλε, κ' ἐγὼ σὲ ζητῶ.»

— Ἀνθή! ἀκόμῃ δὲν ἐπῆγες νὰ κοιμηθῆς; Ποῦ εἶνε ἡ κυρία Ἑλλιοτ;

— Ὡ, νὰ χαρῆς. . . ἄφησέ με λιγάκι ἀκόμῃ! Ἡ μαμὰ μου ἔδωκε τὴν ἀδειαν ἀπόψε ἐξαιρετικῶς. . . Μὴ θέλῃς νὰ περιορισθῶ ἀπὸ τὴν ὥρα. . .

— Ἄς ἦνε. . . ἀλλὰ νὰ μὴ φεύγῃς ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὴν κυρίαν Ἑλλιοτ, ἀκούς;

— Ὡ, ὄχι! Μία στιγμὴ τὴν ἔφυγα, ποῦ ἦλθα νὰ σε ζητήσω. Ἐλα γιὰτί σὲ θέλει ἡ Λουκία.

— Ποῦ εἶνε;

— Ἐλα, πᾶμε νὰ σου δείξω. . . »

Καὶ λαβοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν παρέσυρεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Διέσχισαν οὕτω τὸ πλῆθος, προκαλοῦντα συμπαθητικὰ μειδιάματα τὰ ἠγαπημένα ἀδελφία, γελῶντα δὲ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν παράδοξον ὁρμὴν, καὶ ἔφθασαν μέχρι τῆς ἐσχάτης. Ἐδῶ ἐπὶ χαμηλοῦ σκίμποδος, ὑπὸ τὸν ἐπιχρυσον

κηροστάτην, ἀνεπαύετο, μόνη τὴν στιγμὴν ἐκείνης, ἡ δεσποινὴς Λουκία Χρυσού. Ἦτο χαριστάτη μελαγχροινὴ, στίλβουσα ἐξ ἐλαφροῦ ἰδρωτός και περιάγουσα τῆδε κἀκεῖσε δύο ὄμματα, μεγάλα ὡς Ἀθιγγανίδος, πλήρη ζωῆς, ἀνήσυχα, οὐδαμοῦ δυνάμενα νὰ ἐπαναπαυθῶσιν. Ὅταν εἶδε τὸν Παῦλον ἐρχόμενον τὰ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ μ' ἔκφρασιν ἀλγεινοῦ παραπόνου.

« Εὐγέ σας! Φαντασθῆτε, νὰ ἦμαι μόνη ἐδῶ-κἀτου και σεῖς νὰ ρεμβάζετε εἰς τὸ μπαλκόνι! » τῷ εἶπε, δεικνύουσα διὰ τοῦ μεταξωτοῦ μανδηλιοῦ, τὸ ὅποσον ἐκράτει, μίαν ἔδραν πολὺ πλησίον τῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀφίσει τὸ ριπίδιόν τῆς.

« Δὲν ἔχετε πολὺ δίκην. Μιὰ στιγμὴ ἔβγηκα νὰ πάρω λιγάκι ἀέρα... »

— Ἄ, μὴ σας δυσαρέστησα πού σας ἐφώναξα;

— Ὅχι δά, μὲ συγχωρεῖτε... Ἡ εὐχαρίστησις, τὴν ὅποια αἰσθάνομαι πλησίον σας, δὲν ἔπρεπε ἂς σας διαφεύγῃ... Ἀλλὰ βλέπω, ζεσταίνεσθε... θέλετε νὰ βγοῦμε μαζί 'ς τὸ μπαλκόνι:

— Εἶνε και ἄλλο ἐξῶ;

— Ὅχι, κανεὶς.

— Τότε ἄς μείνομε' ἐδῶ καλλίτερα, σὰς παρακαλῶ. Εἰξεύρω μερικοὺς συκοφάντας και δὲν θέλω νὰ δώσουμε ὕλην εἰς τὴν γλώσσαν των... Δὲν εἰξεύρετε πόσα διεδόθησαν ἐναντίον μας;

— Νά σας 'πῶ, δὲν δίδω βάσιν εἰς τὰ λόγια τοῦ κόσμου... Πήγαίνε, Ἀνθὴ μου, νὰ βρῆς τὴν κυρίαν Ἑλλιοτ... Ὅταν ὁ σεβασμὸς και ἡ ἀθωότης ὑπάρχουν εἰς τὴν φιλίαν μας, τί ἔχουμε, παρακαλῶ, νὰ φοβηθοῦμε; Μὰς ἀρέσει νὰ μένομε μόνοι και νὰ συνομιλοῦμεν. Ἔστω. Διότι τάχα εἶμαι νέος και εἴσθε κόρη δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ μας συνδέη συμπάθεια και ἐκτίμησις;

— ὦ, τί λόγος! δὲν τους ἀφίνετε; ... »

Ἡ συνομιλία αὕτη, ὁλοὲν παρατεινομένη, δὲν εἶνε ἀθῶα, ὅσον φαίνεται. Καὶ οἱ δύο εἶνε ὀλίγον ἔνοχοι. Τὴν κόρην φαίνεται ὅτι ἐμάγεισαν οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ Παύλου και ὅτι συνέλαβεν ἤδη περὶ αὐτοῦ τὰ κολακευτικώτερα ὄνειρα. Πρὸς τὰς διαθέσεις ταύτας, μὴ ἐπιμελῶς ἀποκρυπτομένης ἀπὸ τινος χρόνου, και ὁ νέος δὲν ἔμεινεν ἀπαθής. Ἡ Λουκία ἦτο τόσοσιν θελκτικὴ!... Ἐπειτα ἐν τῇ κενότητι, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ καρδιά του, ἂν ἐζήτηε νὰ τὴν πληρώσῃ διὰ τοῦ εὐκόλου, τοῦ ἐλαφροῦ τούτου ἔρωτος, ἡ προσπάθεια δὲν ἦτο βεβαίως ἀφρων, οὐδ' ἡ ἀσφάλεια περιττὴ... Καὶ ἤρχισε νὰ παρέχῃ δειγμάτα συμπαθείας, τρυφερωτέρας τοῦ δέοντος, και ἤρχισε νὰ τρυφεροῦνται ὡσεὶ παίζων εἰς τοὺς ὑπαινιγμούς τῆς και εἰς τὰ βλέμματά τῆς. Ὁ ἔρωσ των, ἐκ τῶν κοινῶν ἐκείνων και ἀκινδύνων ἐρώτων τῶν αἰθουσῶν, οἵτινες δὲν ἔχουσιν ἀποτελέσματα, οὔτε ἀφίνουσι ζωηρὰς ἀναμνήσεις, ἐξεδηλοῦτο ἤδη μετ' ἐναργείας. Πρὸ

πάντων ἀπόψε... Ὁ διάλογός των, ἐν τῇ ἐγκαρδίῳ αὐτῶν ἀπομονώσει, παρετάθη καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ διαλείμματος και παρετείνετο ἀκόμη, ἐν ᾧ ἤδη ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουε βαλισμὸν και παρήλανον ἐνώπιόν των περιδινούμενα τὰ ζεύγη... Τὰς χαριτολογίας διεδέχθη ἡ περιπάθεια, φράσεις τελειούμεναι δι' ἀποσιωπητικῶν, μ' ἐλαφροὺς στεναγμούς, ἀπαγομένους ἐπὶ τῶν ἤχων τῆς μουσικῆς. Ὁ εἰς ἀπεκάλυπτεν ὅτι ἡ Λουκία ἦτο πλασμένη δι' ἔρωτα... ἡ ἄλλη ἐπειθετο ὅτι ὁ Παῦλος ἦτο πλασμένος διὰ γάμον. Καὶ τὰ αἰσθήματα ταῦτα ἐσμίκρουν βαθμηδὸν τὴν μεταξύ των ἀπόστασιν...

« Θέλετε νὰ χορεύσουμε;

— Ὅχι, Παῦλέ μου, νὰ ζῆτε! Εἴμεθα τόσοσιν καλὰ ἐδῶ! Βλέπετε, κανεὶς δὲν μας παρατηρεῖ, κανεὶς δὲν προσέχει 'ς ἐμὰς. Ἐχομε τὴν εὐκαιρία νὰ ποῦμε ὅ, τι θελοῦμε... εὐκαιρία, πού ποῖος ζέρει πότε θά μας ξαναδοθῇ... »

— Εὐχαριστῶ ἔμμαντεύσατε τὴν ζωηροτέραν μου ἐπιθυμίαν. Ἄν ἤξεύρατε πόσιν εὐτυχίαν αἰσθάνομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν!... »

Καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς, μικρὰν παχουλὴν χεῖρα, εὐαρέστου ἀφῆς, ἐσφιγμένην ἐντὸς τοῦ λευκοῦ χειροκτίου... Ὡμίλου ἀπὸ πολὺ πλησίον. Τὸ μελαγχροινὸν και τὸ ξανθὸν πρόσωπον ἐκλινον ἐπ' ἀλλήλων, ὡς ἐὰν ἤθελον νὰ προσεγγίσωσι τὰ χεῖλη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο ἡ Ἑρμινία χορεύουσα. Ὁ Παῦλος τὴν εἶδε και, κατὰ τὴν τρυφερὰν συνήθειαν ἐκάστης των συναντήσεως, ἠθέλησε νὰ τὴν προσμειδιάσῃ. Ἀλλ' εἰς τὸ μειδιάμά του δὲν ἀπήντησεν ἐκείνη. Σοβαρὰ, σχεδὸν ἀγρία, ἔρριψε πρὸς αὐτὸν ἐν βλέμμα... ἐν βλέμμα μόνον... και ἔμακρύνθη.

Ὁ Παῦλος τὰ ἔχασεν. Εὐθὺς ἀπέσυρε τὴν ἔδραν του πρὸς τὰ ὀπίσω και ἀφῆκε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἐκράτει, ὡς ἐὰν αἴφνης ἐπυρακτώθη. Ἡ λέξις ἐκόπη εἰς τὰ χεῖλη του και τὸ μειδιάμά του ἀντικατέστησεν ἔκφρασις τρόμου, ὡς ἐὰν κατεφωρᾶτο ἐγκληματῶν.

« Τί ἐπάθατε; » ῥώτησεν ἡ Λουκία περιβέπουσα, ὡς οὐδὲν ἐξ ὄλων τούτων ἐννοοῦσα.

« Τίποτε... φαίνεται ὅτι ἐξεχαστήκαμε και ἡ στάσις μας ἐκινούσε τὴν προσοχὴν. Ἡ μητέρα μου ἔκαμε νεῦμα.

— Μπᾶ; ... σεῖς πταῖτε! ... ποῖος σὰς εἶπε νὰ πλησιάζετε τόσοσιν πολὺ; Ἐγὼ τὸ πιστεύω ὅτι μ' ἀγαπᾶτε και χωρὶς τόσας ἐνδείξεις. »

Ὁ νέος προσεπάθησε νὰ φαιδρυνθῇ, ἀλλὰ ματαιῶς. Ἡ ταραχὴ του και ἡ ἀνήσυχία του ἠύξανον ὁλοὲν. Δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ παντᾶ εἰς τὴν νεάνιδα, ἀλλ' οὐδ' εὕρισκε τῶρα θείλητρον εἰς τὴν ὀμιλίαν τῆς, εἰς τὸν ἔρωτα τῆς στιγμῆς. Ἐπνίγετο. Ἐζήτηε νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν. Τί ἔπαθε; Πῶς ἐνήργει ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα τῆς μητριάς του;...

Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος Ἀγαμέμνων Ζιβρᾶς, ὁ διευθύνων ἀπόψε τὸν χορὸν, ἔδωκε σημεῖον καὶ ὁ βαλισμὸς ἔπαυεν. Ἠκούσθη πάλιν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ φαιδρὸς ἀλαλητός. Τὰ ζεύγη διεσπάσθησαν ἢ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς γωνίας. Πολλοὶ ἐπλησίασαν τὸν Παῦλον καὶ τὴν Λουκίαν καὶ ἀπετέλεσαν περὶ αὐτοὺς κύκλον χαριτολόγον καὶ γελόντα, ἐκ τῶν συνήθων εἰς τὰ διαλείμματα. Ἡ συνομιλία ἐγενικεύθη ὁ Παῦλος ἀνεκουφίσθη. Μετ' ὀλίγον μάλιστα κατῴρωθεσε νὰ ὑπεκφύγῃ, νὰ ἐγερθῇ, καὶ διασχίζων τὴν αἶθουσαν, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐρωτῶσαν ποῦ πηγαίνει, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κυλικεῖον καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν ἐξώστην του.

Ὁ μικρὸς οὗτος ἐξώστης ἦτο ἔρημος, ἐν ᾧ ἀπωτέρω, ἐπὶ τοῦ μεγάλου τῆς αἰθούσης, πολλοὶ ἀνέπνεον τὴν νύκτιον αὔραν, θαυμάζοντες τὸ ὠραῖον θέαμα. Πέριξ ἡσυχία. Ἡ Πλατεῖα τῆς Ὀμοιοῦσας εἶχεν ἀπομείνει ἔρημος. Ἡ σελήνη κατηγύαζε τὸρα περισσότερον, ἐπιπάσσοσα ὡσεὶ δι' ἀργυροχρῶστος κόνεως τὰς κορυφὰς τῶν δενδρυλίων.

Ἄλλ' ὁ Παῦλος δὲν ἰδύνατο νὰ αναπνεύσῃ. Ἐπίεζε τὸ στῆθός του ἀνεξήγητος ἀνησυχία. Τὸ βλέμμα τῆς μητριάς του! . . . Τόσον φῶς περὶ αὐτόν, καὶ δὲν ἔδυνήθη νὰ φωτίσῃ τὸ σκότος τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν της. . . Ἦτο βεβαίως ἐπιπληξίς διὰ τὴν ἀνοικεῖον θέσιν εἰς ἣν τὸν κατελάμβανε, διὰ τὴν παρατυπίαν, διὰ τὴν ἀναίδειαν, ἀνθέλης, εἰς ἣν ὑπέπεσε χωρὶς νὰ το ἐνόησῃ, ἐν τῷ μέσον τοῦ λαμπροῦ, τοῦ σεμνοῦ κόσμου, τὸν ὅποιον ἐξένιζεν ἀπόψε εἰς τὸν οἶκόν του. Ἄλλ' ἦτο τόσφ μόνον; . . . Ὡ, ἡ ἀπλῆ αὕτη ἐννοια δὲν ἐπέξῃγει ὄλην τὴν βαθύτητα, ὄλην τὴν φοβεράν ἐκείνην ἔκφρασιν, ὄλην τὴν μαγγανειάν, ὄλην τὴν κόλασιν τοῦ βλέμματός της. . . Κάτι ἄλλο ὑπέκρυπτε. . . Θεέ μου! ἀλλὰ τί ἄλλο λοιπόν; . . . Καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἠρώτα ἐαυτὸν διατί δὲν τῷ ὠμίλησε διόλου περὶ τῆς ἐπιστολῆς του ἐκείνης ἢ Ἐρμινία. . . καὶ ἤκουε βομβοῦσαν περὶ τὰ ὠτά του ὡς ἀπάντησιν τὴν μελαγχολικὴν ἐπιφθὸν τῆς θείας Ἀναστασίας, τῆς ἀνευ ἀγάπης καὶ λαλιᾶς: «Νέα . . . πολὺ νέα!»

Ἄλλ' ἐὰν δὲν συνέβαινε τίποτε; Ἐὰν τὸ βλέμμα ἦτο ἀπλοῦν, βλέμμακοιδοεσποίνης καὶ μητρὸς ἀνακαλούσης εἰς τὴν τάξιν, ἐὰν μόνος αὐτός, παραιοσθητῶν, τῷ ἀπέδιδε τόσῃν δύναμιν καὶ τόσῃν σημασίαν; . . . Ὡ, μήπως δὲν ἰατρεύθη ἀκόμη; . . . μήπως ἔβλεπεν ἀκόμη ὑπὸ τὸ πρίσμα παλαιοῦ τινος πάθους, πολὺ παλαιοῦ, τὸ ὅποιον ἐνόμιζε σθεσθῆν; . . . Ὁ πρὸ μικροῦ εὐτυχῆς, πόσον, ἂ ποσον εὗρισκε τὸν ἐαυτὸν του ἀξιοθρήνητον!

Καὶ στρέφων τοιαῦτα κατὰ νοῦν ἐν τῇ ταχειᾷ ἐκείνῃ καὶ ἰλιγγιώδει σκέψει, παράδοξον ὑπέστη ὀπταπάτην. Ὅλη ἡ ἐορτάζουσα οἰκία ἐφάνη κα-

λυπτομένη ὑπὸ ὀμίχλης, ὡς νὰ τὴν ἔβλεπεν ἐν ὀνείρῳ. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ συγκεχυμένοι θόρυβοι τῆς χαρᾶς, οἱ γέλωτες, τὰ προανακρούσματα τῶν ὀργάνων, ὁ Ἀγαμέμνων προσκαλὼν τὰ ζεύγη διὰ τὸν ἐγκυκλον, ὄλη ἐκείνη ἡ ὄψις ἢ μεγαλοπρεπῆς τῶν αἰθουσῶν, ἢ λευκοτάτη ἐσθῆς τῆς Ἐρμινίας, τὸ φαιδρὸν πρόσωπον τοῦ πατρός του, οἱ σελαγισμοὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς πορφύρας, αἱ ἀστραπαὶ τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅλος ἐκεῖνος ὁ συμφυρμὸς, πᾶν ὅ,τι ἔβλεπε μεταξὺ τῶν παραπετασμάτων τῆς ἐξωστοθύρας, πᾶν ὅ,τι ἤκουε διὰ τῆς εὐόδου καὶ φωταυγῆς ἀτμοσφαιρας — τῷ ἐφαίνετο ἐν ψεύδος, μίᾳ ἀπάτῃ, μίᾳ χίμαιρα.

Τὸ οἰκοδόμημα τῆς Εὐτυχίας, τὸ ὅποιον πρὸ μικροῦ μόνις ἀνήγειρεν ὡσεὶ ἐπὶ ἀκραδάντων θεμελιῶν πάνοπτον καὶ ἀσφαλές, ἐκλονεῖτο τὸρα εἰς ἐν μόνον βλέμμα! . . .

Ε'.

Τὸ γραφεῖον, πρὸ τοῦ ὁποίου κᾶθηται ὁ Παῦλος, εἶνε κατελημμένον ὑπὸ νομικῶν βιβλίων. Ἐν τούτων, ὀγκῶδες μὲ ἀύστηράν ὄψιν-ἐκτός τοῦ σελιδοδείκτου, οὕτως ἐξέχουσιν ἐκατέρωθεν οἱ κυανοὶ κροσσοί, — πρόκειται ἀνοικτόν. Μὲ τὴν μίαν χεῖρα κρατῶν τὸν ἐλεφάντινον χαρτοκόπτην, κατὰ παλαιὰν ἔξιν, μὲ τὴν ἄλλην βοστρυχίζων μηχανικῶς τὴν ξανθὴν του κόμην, ὁ Παῦλος κύπτει ἐπ' αὐτοῦ ἀναγινώσκων.

Ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν τὸ σιγηλὸν του δωμάτιον τὸν βλέπει ἐν τοιαύτῃ θέσει. Μελετᾷ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις, καὶ μελετᾷ ὅσον δύναται περισσότερον, ἐπιειγόμενος νὰ τελειώσῃ τὴν ἐπανάληψιν μέχρι τῆς 15 Μαΐου τὸ πολὺ, νὰ λάβῃ τὸ δῖπλωμά του ὅπως-ὅπως καὶ νὰ φύγῃ μακρὰν τῆς πατρικῆς οἰκίας, ἢ ὅποια δὲν τον ἐχώρει πλέον.

Ἐνίοτε, διακόπτων τὴν μελέτην, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβύθιζε διὰ τῶν δρυφάκτων τοῦ παραθύρου τὸ γαλανὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μὲ τὰ καρχητικὰ δενδρύλλια καὶ τὸν φανόν, ἐφ' ἧς ἐτόξευε θερμὰς ἀκτῖνας ὁ ἥλιος. Ἐλησμονεῖτο οὕτως ὦραν πολλὴν παραδεδομένος εἰς σκέψεις βαθείας ἀρχομένης ἀπὸ ἐν λατινικὸν τοῦ Ρ. Δικαίου ἢ ἀπὸ ἓνα στεναγμὸν, ἐλαυνούσας διὰ σπαρακτικῆς ἱστορίας καὶ περατομένης εἰς σιγηλὸν δάκρυ ἢ εἰς φρενήρη ἀγωνίαν. Αἱ ἀνωμαλίαι αὐταὶ τῷ ἦσαν συχναὶ πρὸ πάντων τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, ὅτε ἡ κατάστασις του ἐδεινώθη καὶ ἡ καρδιά του ἐκλυδωνίζετο ὑπὸ τὴν βίαν τῶν παθῶν.

Τὴν ἡγάπα. . . Ἠπατήθη πιστεύσας ἀντὶ θανάτου τὸν στιγματῖον λήθηργον. Καμμία θέλησις, καμμία σκέψις δὲν ἴσχυεν ἐναντίον τοῦ ἔρωτος, εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν ἤδη ἔμβαπτισθῆ ὁ ὀργανισμὸς του ὅλος, καὶ ὅστις ἀφυπνίσθη μὲ ὀξυτέρας ὀρμᾶς ἐν τῇ συμβιώσει. Ἡ συμβίωσις αὕτη τὸν κατέστρεψεν.